

ти притжпелитѣ му чувства и той избухна въ сълзи и благодари на Нели съ благословии за търпеливата издържливостъ, съ която тя бѣ прѣнесла скръбта, която ѝ бѣ причинилъ. И му се стори сега, като че разбра, че хората знаятъ вече за промѣната въ неговото положение, защото той рече на дѣтето: „Да говоримъ по тихо. По-тихо! Ако съсѣдитѣ узнаятъ моитѣ планове, ще те дръпнатъ отъ мене и ще ти кажатъ, че азъ съмъ обезумѣлъ. Нѣма да стоимъ тукъ нито единъ день. Ще се махнемъ отъ тукъ — по-далечъ, по-далечъ отъ тука.“

„Да, да се махнемъ“, отвърна дѣтето сериозно.

„Ние ще напуснемъ тоя градъ и нѣма вече никога да се върнемъ въ него и никога не ще помислимъ за него“.

„Това ще го направимъ“, повтаряше старецътъ. „Ние ще бродимъ непрѣстанно прѣзъ полета, прѣзъ гори и покрай рѣки и ще се прѣдадемъ на грижата на всемогщия—тамъ, където Богъ се намира. Наистина, по-добъръ е да прѣношувашъ подъ открито небе, нежели подъ нѣкой покровъ, въ нѣкое жилище, което е пълно съ грижи и тѣжни мисли. Ти и азъ, Нели, може би, ще бждемъ още веднѣжъ щастливи. Утрѣ рано ще се измъкнемъ отъ това мѣсто и не ще оставимъ слѣди, по които биха могли да ни подушатъ. Бѣдна, малка Нели! Твоитѣ бу-

зички сж блѣдни и твоитѣ клепахи морни отъ будностъ и плачъ. Но ще ти поопекне скоро и ти ще бждешъ по-весела, по-свободна и по-щастлива отъ птичкитѣ по дърветата, когато оставимъ тия злочести мѣста далечъ задъ гърба си.“

Сърдцето на бѣдното дѣте забѣ по-силно отъ надеждата и вѣрата за по-добро бждеще. За гладъ и студъ, за жажда и лишения то и не мислѣше. Въ всичко виждаше то само едно възвръщане къмъ ония прости радости, които едно врѣме изпълняха сърдцето му. Любимото слънце и сребристия потокъ, и зелениѣ поля, и веселия лѣтенъ день се изпрѣчваха прѣдъ погледа му, и по цѣлия му свѣтълъ образъ нѣмаше ни едно тъмно петно.

Старецътъ спѣше отъ нѣколко часа вече унесено въ своето легло, ала Нели сѣ още се занимаваше съ приготовленията за тѣхното забѣгване. Нѣколкото дрешки, които тя искаше да земе съ себе си, и малко други неговѣ за носене, стоеха прибранѣ готови — все стари нѣща, споредъ както изискваше тѣхното отлетѣло благополучие; сжщо единъ бастунъ чекаше своя господаръ, комуто трѣбаше да подкрѣпва старческитѣ стѣпки. Още деньтъ не бѣше се развидѣлилъ, Нели събуди своя дѣдо, и тѣ се откраднаха тихичко ржка за ржка отъ кѣщата.

„На кждѣ?“ запита дѣтето, когато и двамата се намѣриха на улицата. Старецътъ поклати глава безпомощно. Тогава стана явно, че отсега нататѣкъ тя ще бжде негова водачка, и тя го поведе кротичко оттукъ.

Бѣше юнски день и утриненъ вѣтрецъ полѣхваше като ангелско дихание надъ спящия градъ.

Старецътъ и малкото дѣте закрачиха на прѣзъ прѣзъ веселата тишина, въ която всичко бѣ надежда и радость, и скоро изоставиха назалъ стѣнитѣ на града, който лежеше въ дълъгъ покой; ала тѣй както скитаха изъ пѣтя, личеше, че не знаеха на кждѣ отиватъ.

Цѣлия день скитаха тѣ, градътъ бѣ вече далечъ задъ тѣхъ, и нощта прѣминаха въ една малка кѣщичка, където имаше легла за прѣношуване на пѣтници като тѣхъ. На утрото още рано-рано тѣ трѣгнаха пакъ да вървятъ; отпърво тѣ се усѣщаха малко уморени, ала скоро се отморваха и странствуваха мѣжки по-нататѣкъ.

Тѣ си отпочиваха по-честичко, но винаги кратко врѣме. Къмъ петъ часа слѣдъ пладнѣ Нели спрѣ прѣдъ отворената порта на една малка кѣща и поиска боязливо позволение да си отпочине малко и да купи малко млѣко.

Добритѣ люде биха ги задържали да прѣкаратъ тамъ цѣлата нощъ. Старецътъ обаче, бѣше все неспокоенъ вътрѣшно, та Нели не можеше друго да стори, освѣнъ да благодари за гостоприемството имъ и да имъ пожелае всичко добро.

Селянката бѣ видѣла, че Нелинитѣ крака бѣха разранени, и, прѣди да я пусне да си ходи, изми болнитѣ мѣста съ такава мека и нѣжна ржка, че сълзи руконаха изъ очитѣ на малката отъ благодарностъ,